

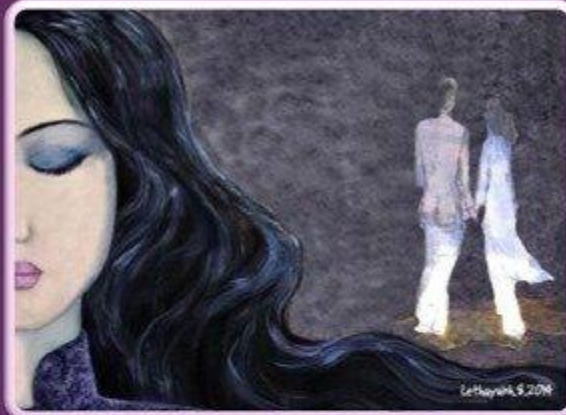
Phía Sau Anh

*Nắng như đã tắt lưng chừng núi
Đề sương rơi gió nổi bồi hồi
Nương chiều ến liệng xa xôi
Hồn ai cô quạnh giữa đời phù du.*

*Phải cánh lá buông mình ú rú
Đã tàn chưa lá khóc mùa thu
Ve còn ra rả gọi sầu
Phượng dăm cánh mỏng về đâu hạ buồn.*

*Phải tiếng gió rít hờn khuôn cửa
Đâu lời thương nhắn gió thì thầm
Ngủi trông về phía xa xăm
Tơ vương đến thác con tầm nhả tơ.*

*Phía sau anh khúc đợi chờ
Trăm năm còn mãi giấc mơ tương phùng.*

Ngọc Quyên

ĐÊM KHÔNG NGỦ

*Cảm tác nhân đọc:
“VIỆT SỬ BẰNG TRANH”
của Bảo Vân-Bùi văn Bảo

Giờ này ai cùng ta,
Bao nhiêu người Quốc Gia
Nhỏ lệ theo vận Nước
Lo mất đất Ông Cha?

Phe này với nhóm kia!
Trên từng tấc đất kia:
Ngoại xâm tràn muốn phía
Ai cùng tôi xẻ chia?

NGƯỜI NGỒI THUA KẼ NĂM SAO?

Chỗ này gọt: phủ bọt bia
Lịa lia Cộng đèo chỗ kia: bày trò
Chúng nâng chỗ nọ: mở kho,
Hạ mau chỗ đó: thăm dò bà, ông...

Phá cho tất cả thành không
Tương đồng phải hóa bất đồng mọi nơi
Nằm vùng chúng rất thánh thời
Chúng ta **chạy, đứng** hay **ngồi** mà thua?
Ý Nga, 30-8-2014

NHÂN!

Đảng xây phủ, xây nhà
Khép kín trong cung ngà
Lùa dân đi trăm ngả
Nuôi đảng cho phì ra.

Bao hậu sinh kế thừa
Những trang sử hùng xưa
Máu hòa dòng binh lửa
Đã thấy đảng hèn chưa?
Ý Nga, 30-8-2014

NÉN NHANG TƯỞNG NIỆM THUYỀN NHÂN

Thuyền nhân mất, chẳng mộ bia
Cũng không phiến đá nào chia tên người
Bồng bênh trên sóng, dưới trời
Luân lưu hồ hải ai mời? Tự do!

Thương bao mồm mồm, gầy gò...
Xót người già yếu, trẻ thơ thiện lành...
Xác trôi biển lạnh, độc hành
Còn ai thương tưởng dân mình hôm qua?
Ý Nga, 30-8-2014

HÀNH KHÁT XỨ NGƯỜI VÀ DÂN XỨ TÔI

Thu về, thương kẻ không nhà
Bơ vơ tránh chỗ hôm qua gió vờn
Ăn bờ, ngủ bụi túi hờn
Người xưa, kẻ đuổi khổ hơn mùa hè.

Nhìn cơn gió lạnh thương Quê:
Dân tôi hành khát, ai nghe thương cùng?
Ý Nga, 30-8-2014

Ông tự xưng là “thi nhân”
Nhưng rồi biến thành dị nhân
Bởi vì đồng chí, đồng rận
Vớ loài độc ác, vô nhân.

Điều gì cũng có nguyên nhân:
Bà luôn sùng bái cá nhân
Nhuộm hồng rồi tự bôi bẩn
“Mỹ nhân”* mơ làm vĩ nhân.

Cộng sản làm sao thiện nhân?
Chúng rõ ràng rằng phi nhân
Cả thế giới đều căm hận!
“Thơ văn” khen, thiết bất nhân!

Làm ơn, làm phước hoàn nhân
Thương dân mới là đạo nhân!
Huống chi đảng đà mặt vận
"Ông, bà" chưa rõ nghĩa, nhân?
Ý Nga, 30-8-2014

*Mỹ nhân: nghịch chữ > biếm 1 người có quốc tịch Mỹ

VÁN ĐỀ MÁU CHÓT!

Giặc ngoài chễm chệ kiêu binh
Thù trong lưu manh, hèn nhát
Thanh niên ai sẽ hy sinh?
Ai còn một khi nước mắt?

Bao nhiêu năm rồi Bắc, Nam
Đảng toàn chơi bời, phá cửa?
Bao nhiêu năm trời tối tăm
Phải được thay bằng sáng sủa!

Cộng có chỗ nào không tốt

EM ĐANG VIẾT GÌ?

Đặt câu, xếp chữ, gieo vần
Chọn lời, lựa ý, ân cần chuốt trau
Phơi bày sự thật khổ đau
Đồng bào, Tổ Quốc trong màu Đỏ tanh
Ý Nga, 30-8-2014

KHÔNG LÀ CON, EM LÀ AI?

Ôn đên, nghĩa trả chớ quên
Má, Ba nuôi nấng em nên người mà
Nếu không sẵn sóc, xẻ, chia
Mai sau Má mất Ai Kìa khóc Ai?
Ý Nga, 29-8-2014

MỘT THỜI YÊU SÁCH

Tôi không nhớ thích đọc sách khi nào,
Như bao đứa trẻ con cùng trang lứa,
Qua tuổi bé thơ nghe truyện mẹ kể,
Tôi biết tìm sách để đọc riêng mình.

Tôi say mê với những truyện bằng tranh,
Từ truyện cổ tích hoàng tử công chúa,
Đến những truyện dịch từ phương trời lạ,
Lucky Luke bắn súng thần kỳ.

Tôi mua sách bằng tiền nhịn ăn quà,
Tiền không đủ mua những gì tôi thích,
Tôi lân la đứng trong tiệm bán sách,
Lật từng cuốn sách mới để ước ao.

Tôi lớn lên sách gần gũi đi theo,
Tuổi mộng mơ tôi thích đọc tiểu thuyết,

Mà ta phải quyết đổi thay?
Không có chỗ nào tốt cả,
Cần phải dẹp ngay lúc này!
Ý Nga, 30-8-2014

ĐỪNG KHÓC NỮA EM!

Mỗi ngày thế giới tiêu thụ
Đã nhiều nước lắm rồi em!
Gần một tỷ rưỡi mét khối
Em còn muốn đổ ra thêm?
Á Nghi, 28-8-2014

TUỔI GIÀ

Dừa xanh lả ngọn bờ sông
Má ơi! Bớt khóc, đừng trông con về
Con gần: hiếu thảo tình, mê?
Con xa: chắc chắn trăm bề nhớ thương
Trang thư mực tím tâm hương
Nụ hôn gửi Má, xin tường lòng con
Ý Nga, 29-8-2014

MỘT LỜI TỎ TÌNH

Em là trung tâm điểm
Giữa một rừng sắc hoa
Ôi đóa hoa mồm mĩm
Tươi trẻ nét mượt mà.

Nụ cười em sáng tỏa
Khiến anh ngấm say sưa.
Bài thơ trao rộn rã
Thương biết mấy cho vừa!
Á Nghi, 28-8-2014

Tôi là ai mà lúc cười lúc khóc?
Vui buồn theo những chuyện của thế nhân.

Hồn sách, hồn tôi kết bạn tri âm,
Tìm chỗ vắng tôi một mình đọc sách,
Hay chum chẫn ngoài trời mưa rả rích,
Ngọn đèn khuya tôi đọc sách đêm dài.

Tôi sung sướng khi gặp cuốn truyện hay,
Chẳng dám đọc nhanh sợ câu truyện hết,
Nnhư chiếc bánh ngon ăn dè từng chút,
Để kéo dài những hương vị ngọt ngào.

Gấp cuốn sách lại để dành ngày mai,
Tôi hẹn sách như hẹn tình nhân đến,
Tôi quên ăn cơm nhưng không quên sách,
Tôi mất ngủ, không mất trang sách nào.

Sách mới xuất bản trên kệ nâng niu,
Bày trong tiệm, sách trình bày đẹp đẽ,
Từng cuốn sách là tâm tư tác giả,
Chờ gặp người thương theo họ về nhà.

Nhưng cũng có sách cũ trên vỉa hè,
Người ta bày bán xô bồ đủ loại,
Sách sờn trang, rách bìa, hay long gáy,
Sách còn nguyên nhưng trang giấy ố mờ.
Ai mua sách, ai đã bán sách đi?
Chủ nhân cuốn sách ấy còn hay mất?
Bàn tay nào đã cầm lên để đọc?
Bàn tay nào đã vứt sách hững hờ.?

Cuốn sách hết thời bỗng thành vật thừa,
Thật tâm thường bán ve chai cân ký,
Tội nghiệp sách với bao nhiêu chữ nghĩa,
Người ta xé ra gói món hàng rong.

Số phận sách như phận người long đong,
Lúc cần nhau lúc hết tình hết nghĩa,

ANH À! YÊU LẮM, BIẾT KHÔNG?

Pho tình, کیا đã **phình to**
Thầy nào chia chác cho trò học thêm?
Tình yêu: hai chữ rồi rem
Học trò dốt thế, ai thêm dạy thương!
Á Nghi, 28-8-2014

MAI CÓ TỰ DO

Minh đi xuống miền Tây
Trả công ơn Cô, Thầy:
Giúp học trò chôn ấy
Góp bàn tay dựng xây.

Rồi cùng lên cao nguyên
Giúp người dân lành, hiền
(Không cần dứt lốt đảng
Làm từ thiện! Ngang nhiên!)

Về thôn quê hẻo lánh
Tìm buôn làng xa xôi
Góp việc chung bá tánh
Cho sự sống đậm chồi.

Mai hòa bình, em ơi!
Thơ em làm, anh đọc
Học làm nhạc, hát chơi
Dạy trẻ yêu Tổ Quốc!
Và biết quý tự do!
Ý Nga, 27-8-2014

VẾT SÁCH

Cái gì cũng “phong bì”

Người ta chạy theo văn minh điện tử,
Báo chí, sách truyện không còn đất hàng.

Người ta lên net để đọc nhiều hơn,
Đủ mọi đề tài, truyện dài truyện ngắn,
Sống cả cuộc đời cũng chưa đọc hết,
Chẳng tốn tiền mua vừa tiện vừa nhanh.

Tôi cũng thế. Tôi bạc nghĩa bạc tình,
Thú đọc sách vui dần theo năm tháng,
Mỗi khi cầm cuốn sách bạn bè tặng,
Tôi chạnh lòng như gặp lại người xưa
Nguyễn Thị Thanh Dương.
(August, 29, 2014)

BÚP BÊ MATRYOSHKA

*Viết tặng những “Su Tử Hà Đông”

Anh giấu trong em một người
Đó là người yêu thứ sáu
Trong cô thứ sáu, em ơi!
Có cô Hai, Ba, Năm, Bốn.

Khi buồn anh xếp thành hàng
Nâng niu những nàng dịu dàng
Bồng ảm hoài không biết chán!
Mặc em khoác lác, huênh hoang!

Khi vui tìm cô hiền ngoan
Lúc nào cũng đủ thập toàn
Không như em: Bà La Sát
Giận người: móc mắt, moi gan!

Nuôi cho đảng phát phì
Nhà Nước như ác quỷ
Cướp, giết vô lương tri!

Đảng dạy: *-Hèn hết đi!
Chỗ nào cũng phải quy!*
Người dân không được đứng!
Giặc nhất, đảng phải nhì!
Bất mãn? Dám làm chi?
Ý Nga, 27-8-2014

LÃNG TAI?

-Bà nói rõ ràng: *Lê Duẩn.*
Sao ông nghe ra ngu xuẩn?

-*Bởi vì cùng là Cộng quân!*
Cả hai đều cùng tiêu chuẩn.

-Bà nói: *Chúng loài vô thân!*
Sao ông nghe ra ngu đàn?

-*Làm sao mà ông nhâm lẫn!*
Toàn là một bọn bất nhân!
Việt Cộng cũng là cộng sản!
Ý Nga, 27-8-2014

DU LỊCH VIỆT NAM?

Thái bình thịnh trị ở đâu
Mà dân Úc, Mỹ, Phi, Âu biếm, hài?
Ai thăm, về cũng chê bai:
Độc tài, thói nát... Thờ dài tránh xa!
Á Châu có mấy người qua?
Đã là hàng xóm, nghe la quá nhiều!
Ý Nga, 27-8-2014

Anh giấu trong em một nàng
Khi xưa thùy mị, đoan trang
Dạ thừa ngọt ngào, lễ phép
Làm chi cũng rất nhẹ nhàng.

Búp bê của anh hiền hòa
Tên nàng: Matryoshka
Có tài thiên biến vạn hóa
Thành em dịu hiền hôm qua!
Á Nghi, 28-8-2014

SAO MÀ NÔN NAO!

Từ đầu trên xuống hẻm dưới
Vườn tươi rói những trầu cau
Má lúm bằm, Ba thúc hời
Mình phải cưới, em hãy mau!

Ba mua đất xây nhà mới
Rau đây rẫy, cá đây ao
Mướp rọp vườn, hoa ngọp lối
Tất cả đều trở lấm màu.

Em ừ nghen em chuyện cưới?

Á Nghi, 25-8-2014

DIỆP VẠN: TRÌNH LÀ KHỔ

Ít ai khai mở mối tình
Mà không nghiên cứu **tiền trình** thông minh
(Mai sau nhìn lại **quá trình**
Biết ra khờ dại vô hình bằm sinh)

Yêu chi cho khổ chúng mình?
Thông minh sao lại **thừa trình** Người Dưng?

TAY SAI ĐẮC LỰC

Đúng là chân câu đeo găng*
Bốn chân quỳ lạy tưởng rằng bốn tay
“*Bắt cua vô nhái*” qua ngày
Hán sai, Việt dạ, thầy lay, bao đồng!
Ý Nga, 27-8-2014

*Ở xứ lạnh những người chủ cung chó,
mèo
thường hay mặc áo ấm và đeo “găng tay”
cho chúng

SÀI GÒN TÌNH NÀO CÓ PHÔI PHAI !

*Góc thân quen vẫn chờ ai muôn thuở
Phía trời xa ai biết ngẩn ngơ chiều
Brodard quán lãng quên dòng tên cũ
Phố đông người sao bàng bạc hắt hiu .*

*Vẫn nơi đây nhưng cung đàn lạc điệu
Lê Lợi sâu se sắt mảnh hồn ai
Dòng xe qua sau hào quang bóng tối
Đêm dật dờ dòng thác nhớ lưu đày .*

*Còn đâu những cơn mưa chiều mê mải
Phố lên đèn tay vẫn nắm bàn tay
Pagode bên ly cà phê hồn đắm .
Khuấy hương nồng sao uống cạn tình say .*

*Chốn luyến thương cho lòng ai khắc khoải
Gió hương đêm se sắt mảnh hồn gầy
Duy Tân buồn vẫn chờ trông tin nhận
Đêm độc hành hồn vọng tưởng quất quay.*

*Xa thật rồi một trời thương dẫu ái
Người ra đi có ray rức u hoài
Kể ở lại những ngày mưa phố nhớ*

Mẹ Cha cực khổ quá chừng
Bỏ quên ruột thịt đi ung người ngoài!

Thông minh sao chọn khổ hoài?

Á Nghi, 25-8-2014

*Điệp vận: tiền trình, quá trình, thừa trình

PHẢI CỨU NGUY TỔ QUỐC

Chúng giàu sụ, chỉ huy
Bằng cấp khoe làm gì
Toàn là “*phó tiến sĩ*”
Sao lại bán nước đi?

Em đi bán hàng rong
Nhìn giặc ngoài, thù trong
Dân kêu Trời như bọng
Mà lệ em ròng ròng.

Anh đi nhặt ve chai
Ngày lượm rác dài dài
Không “*giả đại qua ải*”
Yêu nước: mình công khai!

Thân mình tiếc làm chi
Cho uổng tuổi xuân thì?
Lập thân cần lập chí,
Tổ Quốc phải cứu nguy

Không như loài vô nghì.
Ý Nga, 24-8-2014

Sài Gòn đây, tình nào có *phôi phai* !

Ngọc Quyên

DÂN CÒN CHI ĐỀ BÁN KHI CẢ ĐẢNG VỀ TÀU?

Bà Bé hột xoàn nhón
Ông Lớn biệt thư to
“*Con ông*”? Bự phát ớn!
Tham những cùng một lò!

“*Cháu cha*”: dám đụng vào?
Lý lịch dòng lừa đảo
Dày dạn cướp công lao.
Giết người rất tàn bạo!

Từng khu phố đầy ắp
Người dân bán hàng rong.
Khúc mía, kẹo, trái bắp,
Khoai mì, nồi cháo trong...

Từng xóm nhỏ chật hẹp
Bao người bán ve chai
Từng chợ, dân nuôi ai:
Lượm đầu tôm, đuôi tép?

Đảng bán Nhà lén lút
Còn cãi cối, cãi chày
Đưa dân vào ngõ cụt
Dân trông chờ ai đây?

Nếu không mau vùng dậy?
Ý Nga, 24-8-2014

QUỐC KỶ NO GIÓ

Via hè, đại sảnh... khắp nơi
Cờ vàng phất phới rợp trời tung bay
Duy trì chính nghĩa ngày ngày!
Gương xưa sáng mãi! Dở hay đã từng!
Ý Nga, 24-8-2014

Thơ

LÊ THỊ MỸ CÔNG

VÓT TRĂNG

Vầng trăng sâu chín rụng rồi!
Làm sao thấp được trăng ngời mười lăm?
Mắt đêm hoài mờ đăm đăm
Ấn lòng sông nổi- lặng- thắm xôn xao!...
Dưới dòng
Khảm bạc ngân sao...
Chơi vui...
Trăng...
Nước...
Lao đao một thuyền!
Nửa vầng trăng
Nửa khoang thuyền
Đợi rằm hát hội,
Xuôi thuyền bến mơ...

CÔI THƠ CỦA "VÓT TRĂNG"

Đến với thơ, hòa vào "Vớt Trăng", thơ sẽ đưa ta du vào một cõi riêng mà trong cuộc sống ồn ào, hối hả ta không thể có được giây phút ấy! Không gian thơ sẽ giúp ta thư giãn.

Ta du ngoạn mà không phải đi; nhưng được đến!

Ta đạt được cảm giác rung động với thiên nhiên, với tình của thơ, của người, và đôi khi công chính là của ta nữa; mà ta chưa hoặc không bao giờ bộc bạch!

"Vớt Trăng" đưa ta đến một miền sông nước và sự chơi vui của số phận một cuộc tình, một chớ đợi êm đêm, trong sáng, thanh khiết như dòng nước phản ánh trăng sao; nhưng u uẩn vì trăng hao khuyết và lênh đênh như con thuyền đơn lẻ trên dòng mênh mông đêm...

Những ẩn chứa dưới mặt nước phẳng lặng là nổi lặng thắm với biết bao xôn xao của trăng sao phân chiếu; gọi nổi réo rất nôn nao lòng người thuyền du đang trầm mặc trên dòng phẳng lặng đêm!

Bởi lẽ trăng đã sâu chín rụng rồi! (xuống dòng nước mênh mang này chẳng?...) Người du thuyền ấy đang cố vớt trăng... và đợi... và vớt ánh trăng gãy mong ngày rằm tròn sáng lướt thuyền về bến mơ!

Chữ "thuyền" được lặp lại ba lần để toát ra một hàm chứa và sự chơi vui : một phận đời, một cuộc tình còn lênh đênh như mảnh thuyền đơn lẻ ấy, lừng lờ chờ rằm hát hội, ngày hội ngộ lướt thuyền đến bến bờ đợi mong! Đôi khi sự so le khúc khuỷu của ngôn ngữ tạo ra một cảm xúc mà ai hòa nhập vào thơ sẽ cảm được nổi lòng của người vớt trăng đêm ấy!

Toàn cảnh không gian thơ lại được nhìn vào mắt của đêm:

...*"Mắt đêm hoài mờ đăm đăm*

Ấn lòng sông nổi lặng thắm xôn xao..."

...bầu trời đêm đăm đăm ...ngắm vào tận đáy lòng người...mà sự đơn lẻ của kẻ độc hành trên thuyền độc mộc với nửa vầng trăng soi rọi nửa khoang thuyền!!!

Thuật dùng từ "nửa" được lặp lại và ánh trăng chênh vênh soi nửa khoang thuyền gọi ra khoảng thiếu vắng thật là loi...

Những gợn sóng dưới dòng hay những gợn sóng của lòng, ai người thấy được và cảm được cùng thơ???

LÊ THỊ MỸ CÔNG

NEWIETART.COM

BỘ TRỘI? TIỀN BỘI!

(Cảm tác nhân đọc “*THƯ GỬI BẠN TA*
7-8-2014” của Bùi Bảo Trúc)

BỘ, NGÀNH toàn ù lý
TRỘI chi “*đáng hồ nghi*”
TIỀN ra tay phù thủy
BỘI thu nhiều làm chi?

Dân” **giật gấu**, vá vai”
Đảng: **gật, giầu**, vá ngai
Ngai nào cũng đỏ chói
Vàng lấp lánh thị oai.

Chị bán xôi đầu hẻm,
Ông xe ôm cuối đường
Già, áo cơm phải kiếm
Trẻ, hành khất đáng thương!

Dân cầu thực: tha phương
Ngày làm thuê, vác mướn
Đêm ăn thức nguy hiểm
Sức khỏe toàn tai ương.

Ngoại già, đói không rau
Đau không thuốc, cháu trẻ
Trong khi đảng đua nhau
Ăn chơi hoài lớn bé!

Ai giành đất, lấp ao
Khiến dân ra èo uột?
“*Bàn tay thô bạo*”
Thất hợng “*nút ràng buộc*”?

Dem vận mạng trao đảng
Dân “*cổ cày, vai bừa*”
Thuế? Tam, lục cá nguyệt
Không miễn giảm, chẳng chừa!

LỚN TRỌN: LO TO!

Đảng to đi xe nhón
Đảng nhỏ đi xe ngẫu
Toàn những tay dử tợn!
Cộng nước tôi sao giàu?

Cả nước thành Chợ Lớn
Đỏ Nhỏ hầu Đỏ To
Toàn dối trá trắng trơn
Ai yêu nước không lo?

Lo thì lật giùm cho!
Dựng xây Vàng, hủy Đỏ!
Hành trình dẫu cam go
Cùng vượt qua gian khó!
Ý Nga, 21-8-2014

TOÀN BÁO CÁO LÁO

Ai cũng biết! Ban Thanh Tra chẳng biết?
Đã “Thanh Tra” ai dám kiểm? Ai tra?
Quan chuyên láo, báo cáo lảm gian tà
Xấu giầu tiệt, khoe toàn điều láo khoét!
Ý Nga, 21-8-2014

BẢO SAO DÂN KHÔNG ĐÓI?

(Cảm tác nhân đọc XÃ HỘI ĐEN, XÃ HỘI ĐỎ”
của Văn Quang)

Quảng Ninh chuyển gạo qua Tàu
Mấy trăm vận tải* ào ào Việt-Trung?
Thảo nào dân phải đói chung
Nuôi riêng giặc Hán mạnh, hùng hơn thôi!

Đảng Tàu có đảng “ta” nuôi
Dân ta chịu đói, sao vui đảng “minh”?

Chú bác về ăn chơi
Làm ơn suy nghĩ lại
Dầu có hết tình người
Đảng: cũng đừng thêch đãi!

Ý Nga, 21-8-2014

*Chữ nghiêng: của Bùi Bảo Trúc

*Chữ đậm: nói lái

DỪNG CHAY, DỪNG GIẢ MẶN

Lẩu, chả cá, nem, bì, giò, xú mại...
Toàn **đồ chay giả mặn** khắp các chùa
Chỉ **đánh lừa vị giác** của người mua!
Rau, đậu, nấm sao không xào, kho, hấp?

Đôi vị gấp? Chao, tương, cà, đậu bắp,
Cơm muối mè: khỏi cần gấp cũng ngon!
Muối chua: dưa, giá, cải... cũng đủ dòn
Rau lắm món, già non tha hồ chọn!

Ý Nga, 20-8-2014

THƯỜNG NHÀ VIỆT NAM (Cảm tác nhân đọc KỂ ĐÀO HUYỆT của Huỳnh Tâm Hoài)

Đơn sơ mộc mạc mà thương
Cá đồng, cơm ruộng mà vương hương
Nhà

Chân guốc mộc, áo bà ba
Thương em chất phác, thật thà ca dao.

Mạ non ngọt lịm môi nhau
Miếng vườn, mảnh ruộng khoe màu, trổ
hoa
Đất màu mỡ, sữa phù sa
Phận người đón nhận, hiền hòa, ung

Ba mươi ngàn tấn trung bình
Đảng dâng mỗi tháng, rập rình xuất đi.

Hỏi rằng Việt Cộng nhập chi?
Toàn là chất độc, ngu si giết người!
Chết người: phương Bắc xúm cười
Phương Nam? Giặc đỏ hưởng lời, ăn chơi!

Ý Nga, 21-8-2014

*Gạo thường được vận chuyển bằng các xe vận tải có
giới
hạn là 15 tấn, nhưng chở đến 65 tấn nên đảng mới bị
lộ.

HÓA BƯỚM.

*Anh muốn đến thăm em
Trong ngôi nhà ngói đỏ
Nơi đó có nhiều đêm
Em âm thầm lệ nhỏ*

*Anh muốn đến thăm em
Vào mùa hoa rục rờ
Để được cùng lắng yên
Ngắm hoa tàn hoa nở*

*Anh muốn đến thăm em
Ngôi bên lò sưởi ấm
Nơi em thường đọc ảm
Nghe lá khóc ngoài hiên.*

*Anh muốn đến thăm em
Như một người khách lạ
Ngắm em cười hồn nhiên
Bên một người trên giá*

*Anh muốn đến thăm em
Ngang qua phòng em ngủ
Ôi gối chăn ủ rũ*

dung.

Ý Nga, 17-8-2014

Đêm thức trắng từng đêm.

*Anh muốn đến thăm em
Dẫu đời không là mộng
Dám đâu mơ hóa bướm
Trong lòng chàng Trang Sinh
Kiều Mộng Hà*

**Hãy Làm Đẹp Thêm
Sứ Xanh Nước Việt**

Giữ lại cho ta hồn nước Việt hùng
Niềm vui dựng nước từ thuở Lạc Long
Vĩ ai tác oai gây phong ba hoài
Dậy sóng trời Nam giây phút nào yên
Trời đất nào dung những kẻ hại nhân
Độc tham tàn hung gây khổ thiên miền
Biển Đông giết bức dân chài vô tội
Hoàng Sa Trường Sa sóng động ngày đêm
Con dân Việt Nam
Nêu gương hùng anh
Không để để ai gieo khổ nhục
Một mắt một còn không ngại thí gan
Đừng bao giờ quên
Nung chí quật cường
Khi nước nhà lâm cơn nguy biến
Nhất quyết lên đường đuổi hết lũ gian tham
Ta không ngại yên
Để cho ngoại xâm
Ngang nhiên xua quân sang lân chiếm
Ngược lòng trời ý mạnh cướp giang san
Đồng lòng đáp đền
Oh nặng Tổ Tiên
Ngàn đời xây đắp non sông gấm vóc
Quyết chiến với giặc không nệ tử sinh
Đừng bao giờ quên
Bảo vệ biên cương

**HOANG SA
LA CUA
VIỆT NAM**

Bao tâm huyết tiên nhân ta để lại
Không thể làm ngơ để quân thù dày má cha ông
Thà làm viên ngọc nát
Không cúi đầu mãi quốc cầu vinh
Vĩ Tổ Quốc quên mình
Làm đẹp thêm sứ xanh nước Việt
Rồng Tiên bất khuất từ thuở lọt lòng
Ngại chi sống chết cùng lũ sài lang
Bán Giốc Nam Quan bị ai bức tử
Đừng làm đau thêm lòng Mẹ Việt Nam
Nào ta vùng lên vì nước vì dân
Cùng nhau gìn giữ bờ cõi ngàn năm
Đừng để Bắc phương xem thường ý thế
Một Ngàn Năm đó chớ bao giờ quên.
Đồng bào tôi ơi! Chớ bao giờ quên

Ái Hoa

2014
NNVT

EM MUỐN ANH CƯỚI EM

Chinh mở cửa khệ nệ ôm theo sọt quần áo dơ bước xuống cầu thang dẫn xuống basement.
Chiều nay cô bé cố tình xuống trễ vì biết chắc giờ này anh Bách đã trở về nhà, là căn phòng nhỏ riêng biệt dưới basement.

. Nhà không rộng lắm nhưng bố mẹ cô vẫn cho người thuê căn phòng dưới basement để kiếm thêm tiền trả cho mortgage. Phòng giặt quần áo builder đã xây dưới basement nên cả chủ nhà và người thuê mượn nhà cùng đồng ý xài chung máy giặt tại chỗ này.

Bách cũng vừa mang đồ tới cửa phòng giặt, anh khựng lại khi nhìn thấy Chinh:

- Cháu cũng giặt đồ à, vậy cháu vào giặt trước đi.

Cô bé đứng đĩnh đạc sọt quần áo xuống và mỉm cười thân thiện :

- Anh đến trước em thì anh cứ giặt trước.. Em đợi.

Nét mặt và giọng nói Bách vẫn nghiêm trang như mọi ngày:

- Tôi ít đồ lại ở sẵn dưới này lúc nào giặt cũng được. Cháu cứ tự nhiên.

Và Bách bỏ đi về phòng.

Chinh nhìn thấy nồi cơm điện của anh vẫn cắm ổ điện trên bàn ăn và hộp đồ ăn vẫn đậy kín hình như chủ nhân chưa ăn cơm?

Bách thuê căn phòng dưới basement với giá rẻ hơn cả ở apartment vì có vài điều kiện ngặt nghèo là không được nấu nướng gì ngoài nấu nồi cơm điện và phòng giặt thì dùng chung với chủ nhà, thế mà lại vô cùng thích hợp với Bách, anh hầu như chỉ ở nhà vào buổi chiều tối và sáng mai lại ra đi làm việc, cơm hàng cháo chợ ban ngày và chỉ ăn cơm nhà vào buổi chiều với vài món ăn mua sẵn ngoài tiệm food to go.

Chinh cho quần áo vào máy giặt xong cô bé len lén đi ra phía bàn ăn, cô mở trộm hộp đồ ăn thấy có miếng cá catfish kho, giá xào hẹ và ít cải chua, hôm nay anh chẳng ăn canh rau gì cả. Có lẽ giờ này là giờ ăn chiều của anh trong khi bỏ đồ vào máy giặt, vậy mà Chinh đã lanh chanh đến giặt trễ và phá đám giờ giấc thường lệ của anh..

Mười lăm phút sau Bách mở cửa phòng bước ra thì thấy Chinh vẫn đang ngồi nơi bàn ăn của anh. Bách ngồi xuống ghế và xới cơm ra bát:

- Mời cháu cùng ăn cơm...

Không ngờ cô bé cảm động rớt rít:

- Vâng, thích quá...em cũng muốn ...thử ăn cơm với anh cho vui.

- Nhưng chắc là không ngon cháu nhé, vì toàn là hàng chợ, ngoại trừ nồi cơm tôi nấu thì hôm khô hôm nhão...

- Mặc kệ, em đã nói ăn với anh cho vui mà...

Bách nghiêm mặt hẳn ra :

- Có lẽ cháu đã quên ý nghĩa tiếng Việt trong cách xưng hô, tôi chỉ thua bố cháu đúng 6 tuổi, cháu là hàng con cháu thì đúng hơn. Tôi đã nhắc nhở cháu mấy lần rồi đừng gọi tôi bằng anh.

Chinh bướng bỉnh:

- Tuy em sang Mỹ từ năm 13 tuổi, nhưng 5 năm qua em vẫn duy trì tiếng Việt giỏi lắm. Anh vẫn là anh của em dù anh già bao nhiêu.

Bách lạnh lùng:

- Tôi không thích đùa.

Cô bé lắc đầu để cho mái tóc buộc cao ra phía sau, chòm tóc đuôi ngựa của cô đong đưa nghịch ngợm:

- Em cũng không thích đùa.

Chinh vừa ném một thìa cơm vừa lẩm nhẩm tính toán:

- Em đã biết tuổi của anh rồi, em lấy tuổi bố trừ đi 6 năm, là anh 37 tuổi, hơn em chỉ có ...19 tuổi.

Bách cũng phải mỉm cười:

- Tôi thua tính trẻ con của cháu rồi cô bé 18 tuổi ạ. Thôi, cháu ăn cơm cho no đi để còn ra giặt đồng quần áo

Chinh tò mò:

- Em nghe bố mẹ nói chuyện là anh đang định làm giấy tờ bảo lãnh vợ con anh ở Việt Nam sang Mỹ phải không?

Nét mặt Bách ánh lên một niềm vui:

- Cháu hóng chuyện người lớn giỏi đấy. Ủi tôi đang chuẩn bị giấy tờ đầy đủ cả, hi vọng khi gia đình đoàn tụ tôi đỡ phải sống lang bang như hiện nay.

Bách hân hoan nói tiếp:

- Ngày tôi sang Mỹ tu nghiệp con gái tôi mới lên 3 nay nó đã lên 10. Nhanh thật.

Thấy Bách lộ vẻ sung sướng khi nhắc tới vợ con, cô bé nói như đổi hờn:

- Em chúc anh được như ý nhé.

Rồi Chinh đứng dậy, cô quay ngoắt người đi nhanh lên thang lầu, chùm tóc đuôi ngựa của Chinh lại đong đưa vung vẩy theo từng bước chân cô bé.

Gia đình Chinh cũng mới qua Mỹ được 5 năm và mới mua căn nhà này được hơn 1 năm, Bách đã dọn vào nhà này vài tháng sau đó. Thời gian chưa dài mà cô bé Chinh đã thấy quen thuộc với anh Bách của cô. Bách dáng gầy cao ráo, nét đẹp đàn ông với khuôn mặt vuông, vầng trán rộng thông minh, đôi mắt anh quá đỗi hiền lành sau cặp kính cận và nụ cười thân thiện. Chưa có chàng hoàng tử nào đến với lòng Chinh đẹp hơn anh Bách.

Bách làm trong ngành truyền thông từ lúc ở Việt Nam, sau vài công việc liên quan đến ngành nghề tại Mỹ để xin được tấm thẻ xanh, hiện nay anh làm báo cùng với vài người bạn, báo Việt Nam phục vụ cộng đồng người Việt tại thành phố núi này, làm báo là đam mê của anh từ thời còn sinh viên. Mỗi ngày Bách phải đến toà soạn làm đủ thứ công việc để tờ báo sống còn, báo phát không, miễn phí, chỉ trông nhờ vào nguồn tiền quảng cáo không ổn định nên hầu như người chủ báo phải làm lấy tất cả từ lấy bài trên net, sáng tác viết bài cho tờ báo đa dạng phong phú chủ đề và kiêm cả lay out.

Anh đi cả ngày vất vả quá làm Chinh nhớ Chinh mong... chỉ khi nào thấy dưới basement có tiếng động, có ánh đèn biết Bách đã về cô bé lại thấy an vui làm như anh Bách vừa về bên cô. Cô ước gì được nắm tay anh, đón anh vào nhà.

Cha mẹ bận bịu đi làm, cô bé được mẹ giao cho việc giặt quần áo, vô tình mẹ đã cho cô một công việc tuyệt vời, để có cơ bước xuống basement của anh, được nhìn góc sinh hoạt của anh và được gặp mặt anh.

Mùa Đông vừa qua, cô bé chỉ sợ dưới basement không đủ ấm dù Bách nói máy sưởi vẫn tốt. Những ngày lạnh lẽo Bách khoác áo ấm và đội mũ len ra ngoài. Cô bé Chinh đếm được anh chỉ có 3 cái áo ấm và 2 cái mũ len cho suốt một mùa Đông phố núi mà thương.

Dáng anh đơn độc đi trong mây mù âm u hay đi trong tuyết trắng mỗi buổi sáng mùa Đông khi ra chỗ đậu xe đều làm cô bé rung động băng khuâng, cô lại ước gì được sánh vai đi cùng anh thì dù mùa Đông phố núi nhiệt độ có lạnh xuống con số âm cô cũng vui lòng.

Ở phố núi buồn và mùa Đông thì lạnh quá, cô bé mơ đến một tình yêu.

Anh luôn đối xử với cô như một ông chú ông bác gia khó tính đối với cô cháu nhỏ, mà trong lòng Chinh anh Bách vẫn trẻ trung biết bao nhiêu.. Hình như chính cô mới già đi vì cứ mãi quan tâm đến anh, rình rập anh từng mọi lúc và rầu rĩ nhớ anh từng ngày.

Khi Chinh trở xuống basement để cho quần áo vào máy xấy thì Bách không còn ở phòng ngoài nữa, anh đã ăn cơm xong và vào trong căn phòng riêng tư của anh . Cô bé ngồi nơi chiếc bàn ăn đã được dọn dẹp lau chùi sạch sẽ và đợi, chẳng biết đợi máy xấy quần áo khô hay đợi Bách..

Anh không thềm ra ngoài dù biết Chinh đang ngồi nơi đây, cô bé cố tình ra bồn mở nước rửa tay ào ào mấy lần lẽ nào anh không biết..

Cuối cùng khi quần áo đã xấy xong cho vào sọt để mang lên nhà cô bé không thể chờ đợi được nữa, cô ra gõ cửa phòng Bách, anh thò đầu ra:

- Gì thế cháu?:

- Em xong rồi, anh ra giặt đồ của anh đi.

Bách thản nhiên:

- Tôi biết, cháu cứ lên nhà trên đi..

- Nhưng.....

Cô bé bỗng nghẹn lời làm Bách ngạc nhiên, anh mở hãnh cửa bước ra ngoài chưa kịp hỏi thêm thì Chinh đã quay ngoắt đi y như lúc nãy để bước lên thang lầu, nhưng lần này cô đứng gần Bách quá, chùm tóc đuôi ngựa của Chinh vung văng đã hất vào mặt Bách, sự đối hờn vô cớ làm Bách càng thêm ngạc nhiên.

Còn lại một mình anh thảng thốt tần ngần với cảm giác những sợi tóc thơm vừa bay qua, nhẹ nhàng và êm ái. Bách bất giác đưa tay sờ lên má mình, nơi chùm tóc của cô bé vừa chạm vào.....

Từ sau hôm ấy Bách thường đi làm về trễ, giờ giấc thất thường và có những hôm Bách không về nhà ngủ làm cô bé Chinh lao đao mong ngóng, những lần xuống basement giặt đồ cô đều buồn tênh và thất vọng.. Cô lo lắng không biết anh Bách của cô thế nào? Anh Bách của cô đi đâu?

Cô bé chẳng chịu thua, một buổi tối Chinh canh chừng bố mẹ vào phòng ngủ rồi Chinh len lén mở cửa lối đi xuống basement khi Bách vừa về đến, anh lại về trễ như suốt cả tuần nay..

Bách khựng lại khi thấy Chinh hiện ra ở chân cầu thang, đôi mắt cô bé long lanh đăm đăm một niềm vui cùng với tiếng reo lên::

- Anh Bách...

Và cô bé chạy ào đến ôm chầm lấy Bách, hình như những ngày vắng anh tâm tư dồn nén nên cô òa nói miên man như dòng nước vỡ bờ không có gì ngăn chặn được:

- Em nhớ anh lắm, mấy hôm nay anh đi đâu không về, em yêu anh từ khi anh mới dọn vào nhà này, anh là tình yêu đầu tiên của em, em không thể sống thiếu anh đâu.

Cô nói xong và úp mặt vào ngực Bách thôn thức khóc, đôi mắt vừa mới cười vui, đôi mắt lại khóc hờn, vòng tay cô vẫn ôm chặt níu chặt trên vai trên cổ Bách..

- Em muốn anh cưới em. Hãy cưới em đi..

Sau những giây sững sờ bất động như một khúc cây khô Bách cố gắng gỡ vòng tay của Chinh ra:

- Không thể nào...cháu không được nghĩ thế. Tôi cảm cháu ....

- Có phải mấy hôm nay anh trốn em không?Tại sao anh đối xử với em như thế ?...

Cô bé nói đúng, Bách đã hiểu ra tình cảm của cô bé dành cho anh hôm cô đổi hờn quay ngoắt người để chòm tóc đuôi ngựa của cô hất vào mặt Bách, Bách muốn cô bé nguôi ngoai đi, tắt đi niềm hi vọng nơi anh, Bách đã ít về nhà, thậm chí còn toan tính chuyện sẽ dọn đi . :

- Tôi đã có gia đình vợ con, cháu còn rất trẻ. Hai ta đã là những khoảng cách to lớn rồi, cháu hãy bình tâm và suy nghĩ lại, tôi xem những lời cháu nói hôm nay như một trò đùa trẻ con mà thôi.

Chinh vẫn thôn thức:

- Đừng cảm em yêu anh, đừng gọi em bằng cháu nữa. Em muốn anh cưới em.

Rồi cô bé nói như thách thức:

- Em chỉ yêu anh, dù anh thế nào, dù anh ở đâu em cũng đi theo anh.....

*****

Sự chống đối của Bách đã yếu dần từng ngày, từng ngày, anh đã cảm động trước tình yêu ngây thơ và nồng nàn của cô bé, niềm tự hào của một người đàn ông được yêu, một tình yêu tự nguyện tìm đến, lại từ một cô gái rất trẻ và xinh đẹp đã cho phép Bách dễ dàng thua cuộc.

Bách trở lại cảm giác thơ mộng chờ mong và thương nhớ cô bé Chinh như khi mới yêu lần đầu của thời tuổi đôi mươi, mối tình đã làm Bách say mê và cuối cùng người của mối tình đầu đã trở thành người vợ Bách hiện nay. Họ đã sống hạnh phúc, đã chào đón đứa con ra đời.cho đến khi Bách được cơ quan cho sang Mỹ tu nghiệp, hai vợ chồng Bách đã cùng một quyết định cho tương lai gia đình họ, Bách sẽ tìm đủ mọi cách xin ở lại định cư tại Mỹ rồi bảo lãnh vợ con sang sau.

Anh đã trải qua bao gian nan và chờ đợi từ lúc xin được một công việc và được công ty chấp nhận thuê mướn chính thức. Bách có lý do hợp pháp xin tấm thẻ xanh, thời gian này Bách phải chờ đợi mất vài năm, rồi tới khi được nhập quốc tịch. Cái giá phải trả cho một tương lai tốt đẹp vợ chồng Bách phải hi sinh 7 năm trời xa nhau, chưa kể thời gian chờ bảo lãnh sẽ mất khoảng 1 năm nữa kể từ ngày nộp đơn.

Tình yêu mới đã làm Bách choáng váng, cô bé Chinh luôn giục gã Bách bằng câu nói “Em muốn anh cưới em.”. Và cô đòi hỏi Bách không được bảo lãnh vợ con sang Mỹ, cô sẽ là vợ Bách, sẽ sinh đẻ cho Bách mấy đứa con.

Bách lạc vào tình yêu chớp nhoáng của Chinh nhưng vẫn còn đủ chín chắn để hiểu rằng Chinh 18 tuổi còn bé bỏng, cô bé vẫn ở tuổi teen, anh phải giữ gìn cho cô bé cũng như cho chính mình.

Với cha mẹ Chinh thì Bách như một người bạn vai em mà họ tin cậy và quý mến thế nên Bách càng phải giữ gìn .

Bách chưa làm điều gì vượt quá giới hạn ngoài những nụ hôn và vòng tay ôm.mỗi khi Chinh xuống basement gặp Bách và kể cả đôi lần hẹn hò nhau khi xem phim, khi đi ăn..

Bách luôn luôn ân cần khuyên nhủ và hứa hẹn với Chinh:

- Em phải vào đại học, học xong đại học thì sẽ tính tiếp..
- Anh tính toán như ông già ấy, tại sao chúng ta yêu nhau không lấy nhau ngay bây giờ.....

Bách phải “đe dọa”:

- Anh cưới em bây giờ thì chúng ta nghèo lắm, anh làm báo không đủ nuôi Chinh đâu.
- Em không cần tiền, em chỉ cần anh.

Bách cảm động đấm đui vì những lời Chinh thốt ra hồn nhiên chân thật từ đáy lòng ấy.

Bấy lâu nay khi chưa biết tình yêu của cô bé Bách luôn coi mình vai cha vai chú của Chinh, nay Chinh nói anh như “ông già” Bách bỗng thấy một chút khó chịu, anh muốn mình được trở lại thời tuổi trẻ.

*****

Tháng 8 Chinh vào đại học, Bách hạn chế gặp gỡ và hẹn hò để Chinh lo việc học hành, cũng là để Bách suy nghĩ về bản thân mình, thử thách với bản thân mình và thử thách cả Chinh, anh luôn bị giằng co, không thể bỏ vợ con đang chờ mong ngày đoàn tụ nhưng nếu một ngày nào đó anh lấy Chinh thì tình yêu này sẽ đi đến đâu?

Cán cân tình yêu giữa Chinh và vợ con luôn ngang ngửa làm Bách bối rối và đau khổ.

Và Bách càng ngạc nhiên với chính mình, anh đã yêu cô bé mỗi ngày một thêm sâu nặng, Anh thèm được nhìn thấy Chinh, được nghe Chinh riu rít, nũng nịu và ngay cả đòi hỏi ghê gớm của Chinh là anh không được bảo lãnh vợ con, anh cũng đã xiêu xiêu lòng, chưa tiếp tục. Vợ gọi phone sang thăm hỏi thì Bách trì hoãn nói đợi thêm một thời gian nữa để tài chính vững vàng thì anh sẽ nộp đơn bảo lãnh kết quả sẽ nhanh chóng hơn.

Anh trở nên yếu đuối và nhu nhược từ lúc nào rồi, anh đã bị Chinh bỏ bùa mê thuốc lú từ lúc nào rồi.

Tình yêu có thể đến dễ dàng với anh đến thế sao? khi trước đó anh không hề có chút tình ý gì với Chinh, khi anh đang một lòng một dạ mong ngày đoàn tụ với vợ con.. Cô bé đã xông vào đòi anh, thổi vào lòng anh một cơn lốc bất ngờ làm anh chệnh vênh và gần như gục ngã...

Xong mùa Fall semester, mùa Đông lại đến, Chinh sẽ được nghỉ mấy tuần chờ mùa học tới.

Mùa Đông năm nay rất khác với Bách dù ngoài đường vẫn gió lạnh tuyết rơi..

Thành phố Salt Lake có nhiều núi nhiều mây, có nhiều con đường dốc cao dốc thấp, có nhiều vỉa hè lạnh và đẹp với hàng cột đèn thấp thấp, bóng mờ thấp lên khi chiều tàn đêm xuống đang chờ đợi tình yêu hẹn hò của anh và cô bé.....

Buổi chiều Chinh xuống basement, không mang theo đồ để giặt như thường lệ, điều ấy không làm Bách để ý, anh chỉ mong được ôm người tình bé nhỏ trong tay và nghe cô thủ thỉ những thương nhớ và mơ ước tương lai. Cô bé đã lớn thêm 1 tuổi, thêm một chút xinh đẹp và chắc là bớt một chút trẻ con...

- Anh ơi...Em muốn...

Vừa giáp mặt Bách cô đã thốt lên ngay làm như không còn cơ hội cho cô nói. Bách vội âu yếm ngắt lời cô bé:

- Em muốn anh cưới em chứ gì, ngay bây giờ chứ gì? Anh đã nghe câu nói này cả trăm lần rồi. Chính ơi, anh đã nói em cần phải hoàn tất đại học, em cần lớn thêm nữa. Hiểu chưa?

- Anh nghe em nói hết câu đã. Lần này em muốn ...chia tay anh, chúng mình sẽ chia tay. Bách cười cợt:

- Thì ra em vẫn tính trẻ con, sao Chính lại phạm thời gian bên nhau để đùa với anh thế?

Nhưng gương mặt và giọng nói Chính nghiêm trang, không hề đùa:

- Em đã có một bạn trai, anh ta học cùng lớp, cùng tuổi, cả hai chúng em đều trẻ trung và nhiều sở thích giống nhau. Chỉ vài tháng ở đại học em đã khám phá ra chung quanh em có những chàng trai để cho em yêu thích và chọn lựa, thế giới này bao la và thơ mộng hơn nơi góc nhà dưới basement này và anh thì càng ngày càng cũ kỹ..

Bách sững sốt như ngày nào anh đã sững sốt khi khám phá ra Chính yêu anh. Cô bé quay ngoắt người như thói quen mỗi khi có tâm trạng gì cần bày tỏ:

- Anh lo bảo lãnh vợ con anh đi. Em thành thật xin lỗi anh đấy.

Chùm tóc đuôi ngựa quen thuộc của cô bé lại tung tẩy lên theo bước chân vội vàng nhảy tót trên những bậc thang dẫn lên nhà, lạnh lùng và có cả tàn nhẫn.

Bách ngồi chết lặng nơi bàn ăn, ngồi rất lâu bàng hoàng chưa ra khỏi cơn mơ. Cô bé đã yêu anh biết bao nhiêu, những lần cô đòi cưới, những lần cô khóc cười buồn vui vì anh.. Tất cả đều là tình yêu bông bột sôi nổi của tuổi trẻ con, chỉ có Bách gần 40 tuổi đầu và nhiều kiến thức đời mà cũng bông bột sôi nổi yêu và tin vào tình yêu như bong bóng nước, như mây tụ rồi tan ấy.

18 tuổi Chính yêu anh, 19 tuổi Chính đã có tình yêu khác, sang năm cô 20 tuổi biết đâu lại có một tình yêu khác nữa...Chính nói đúng, thế gian này bao la cho cô còn nhiều dịp yêu và lựa chọn tình yêu.

Bách đưa tay sờ lên mặt mình thử tìm lại cảm giác rung động khi lần đầu tiên chùm tóc đuôi ngựa của Chính đã hất vào lúc cô ngúng nguẩy đối hờn hé lộ một tình yêu, nhưng chỉ còn lại một cảm giác buồn trống trải và mùi hương của tóc, mùi hương của thân thể cô bé ngây thơ xinh đẹp và quen thuộc mà Bách từng áp ủ trong tay hình như cũng đã theo gió bay đi..

Nguyễn Thị Thanh Dương.

(August, 12, 2014)

EM À! EM HIỂU GÌ CHƯA?

TRĂNG NÀO CŨNG VUI

Đêm trăng vắng: mình lái xe đi dạo
Cười ồn ào cho yên tĩnh vui theo
Cười no nê trong khi bụng đói meo
Không thiếu thốn những môi hôn dư dả.

Tặng em khúc mía, bắp rang
Mạch nha, kẹo bột nhai vang ngọt ngào
Lặng yên nhường chút ồn ào
Cho anh can đảm hôn vào môi ai.
Hai môi cùng ngọt cả hai
Rồi anh nhờ mối với mai cau trầu

Đêm trăng sáng: tay trong tay nhàn nhã
Mình nhẩn nha dạo thong thả, vui đùa
Đón gió lùa, biển mặn có kem chua
Chân rộn rã, hai trái tim ngọt lịm.
Á Nghi, 20-8-2014

TUẦN TRĂNG MẬT

Suối Vàng, suối Bạc, Krong Pha,
Anh đưa em dạo Núi Bà, Cam Ly
Núi Voi, suối Tía mình đi
Di Linh, Bảo Lộc rừ rừ thông reo.
Đơn Dương cùng dạo vòng vèo
Đôi chân chẳng mỏi, càng trèo càng vui
Bây giờ nhắc lại bụi ngùi
Quê hương bỏ lại: ngọt, bụi mật trắng?
Á Nghi, 20-8-2014

HẠ ĐIÊN

Nhớ quê tôi, tháng bảy oi nồng.
Mặt trời ngạo nghễ ở trên không,
phà hơi nóng kính khùng.
Mù trời bão cát...
Khi trẻ thơ ngơ ngác,
cây cỏ chơi vơi,
có con quạ lẻ loi,
chạy ngược chạy xuôi đi tìm chim bạn.
Tiếng kêu nghe thẳng thốt,
như tiếng vọng nào từ dĩ vãng xa xôi...
ngày ai kia vì mạng sống nổi trôi,
bỏ lại ai giữa một trời thương nhớ.
Quạ có phải là ai của những ngày tháng đó?
Giữa tháng bảy oi nồng,
người điên, quạ cũng khùng,
quay quắt giữa nghìn trùng nắng gió!
Bầy ve sầu kêu gào khản cổ

Tỏ tình rõ nghĩa chưa nào?
Thấp người, khờ khạo: làm cao quá chừng!
Á Nghi, 20-8-2014

BIÊN ĐÁNG YÊU

Sóng sau, sóng trước gom vào
Nguồn âm thanh dạo rì rào rong chơi
Tùy duyên rong ruổi, tùy thời
Đôi ta chung bước, nghe đời đáng yêu.
Chân vui cùng dạo vòng vèo
Ngắm mây, hưởng phước: sáng chiều thong
dong.
Á Nghi, 20-8-2014

CỘNG SẢN ĐI HIA

Lý thuyết này, chủ nghĩa kia
Bao giờ kết thúc mang Hia Của Người?
Chân bé tí, Dép Đười Ươi
Làm sao bầy dậm? Chọc cười thế gian!
Ý Nga, 19-8-2014

ĐẢNG ĂN SAO MÀ BẨN?

“Việt Kiều” làm từ thiện
Tùng bệnh viện, buôn, làng
Còn Việt Cộng ăn diên
Xả lảng và nghênh ngang.

Đảng đòi phải chi tiền:
Viện mồ côi, dưỡng lão,
Vùng quê, biển, cao nguyên,
Tùng nạn nhân lụt, bão.

Sao mà đảng ngược ngạo

Lá phượng khô đuổi sát chân người
Hơi nóng như nung đốt đất trời,
Kiến lửa từng bày đi tìm chỗ trốn.
Cô tìm quên ở miền quê hoang vắng,
chỉ thấy thêm nhiều những nỗi thương tâm;
sông cạn, suối khô, ruộng đồng nứt nẻ,
trâu thiếu cỏ ăn, gạo chẳng đủ cho người.
dù đêm ngày vẫn vất vả ngược xuôi.
mồ hôi nước mắt cả đời tươm đổ
Hạ càng khùng khiếp khi mặt trời nổi lửa
lung linh cát nóng,
cháy bỏng thịt da,
khét vàng lông tóc.
mồ hôi máu mắt đắng xót từng ngày!
Càng khôn khổ cho dân chài;
Khi biển đảo nơi bao đời gắn bó
bị kẻ cướp bắt bó, tranh giành.
Cá tôm không có để mà ăn,
cả mái chèo che thân cũng bị chiếm.
Những bà mẹ ngày ngày say khoai sắn
Trẻ thơ khóc ngằn ngặt đói trên đường
Khổ hận ngút trời oán hờn mệnh mông
Bầy chó nổi đại chạy long rong
Chim chóc thở than, cá tôm hấp hối
Cây khát nước phát khóc, người nheo nhóc vì
đói.
Trẻ thơ không biết nói, cây cỏ vạn đời câm.
Nơi nhà kín lầu vàng, những kẻ giàu sang
ngắt ngưỡng nghênh ngang mặc ai đau chẳng
biết.
Kẻ lạ từ đâu chiếm đất, đoạt nước
Quê tôi nhỏ bé không một phút bình yên!....

Ái Hoa

Sách, vở, cặp, áo mưa,
Bánh, kẹo, than, rau, gạo.v.v....
Đảng đều ăn không thừa.

Đồng trên xuống ruộng dưới
Đảng ăn của nông dân
Gần mấy tấn phân bón
Bốc hơi chẳng phân trần!

Đảng ăn sao mà bản!

Ý Nga, 19-8-2014

*Buôn: làng của đồng bào thiểu số
miền cao nguyên Trung phần VN.

VÔ THẦN?

Vô thần tổ chức cầu siêu
Cô chiêu, cậu ảm thêm chiêu linh đình:
Cộng ông tính toán: *-Phóng sinh!*
Cộng bà tà đình, linh kinh đòi: *-Chi!*

Cá, chim, rùa, ốc... li bì:
Bắt đây, thả đấy ly kỳ tiền thu
Tấn này chim thả vù vù,
Tấn kia cá thả tron tru làm giàu.

Vô thần vái, lạy, khẩn, cầu
Phóng sinh súc vật, chặt đầu dân oan!
Sát nhân lập lăm trai đàn:
-Nam mô dzô bạc! Vô thần khẩn ai?

Ý Nga, 19-8-2014

Ngọc Quyên

Bao Giờ Em Quên

*Như cơn mưa chợt đến
Con phố nhỏ buồn tênh
Giữ chân người lữ khách
Bao giờ cho em quên .*

*Từ chia tay ngày ấy
Khói buồn len trong mây
Tình cầu như khép lại
Nắng quên ngủ thán ngày .*

*Sương giăng mờ khói tỏa
Lệ rơi ướt bờ vai
Cầm tay rồi mãi mãi
Lạc nhau vạn ngàn ngày .*

*Nợ tình chưa hết kiếp
Mắt còn trông bóng ai
Mù con tìm thỏ thục
Thương nhớ thuở nào phai .*

*Ôi ! đường mây đường mây
Nơi em cuối phương này
Thơ còn lẩn theo vết
Dấu chân người có hay !*

Một nụ cười bằng mười liều thuốc bổ

Niềm vui là do chính mình tự tạo cho mình, phải không bạn? Khi bạn có nhiều niềm vui thì bạn sẽ thấy yêu đời yêu người hơn và bạn sẽ trẻ ra đấy! Không tin bạn thử đứng trước gương soi để xem mình có trẻ đẹp hơn không mỗi khi bạn nở một nụ cười duyên dáng thay cho cái mặt cau có, khó chịu vì mới vừa giận chồng giận vợ, giận con, giận bạn?

Nhiều tài liệu, sách vở đã nói về ích lợi của nụ cười. Xin mời bạn chịu khó đọc cho hết bài viết dưới đây do một người bạn của người viết vừa chuyển đến xem có đúng không nhé?

Ích Lợi Của Nụ Cười

- 1- Cười là một thần dược trị được cả bệnh thể xác lẫn bệnh tâm hồn.
- 2- Cười làm cho ta cởi mở bao dung và có một tinh thần lạc quan yêu đời.
- 3- Cười làm tăng hồng huyết cầu và lá lách hoạt động tích cực hơn.
- 4- Cười làm tăng sinh lực, khiến ta vui vẻ lanh lợi và thêm lòng yêu thương.
- 5- Cười làm cánh cửa cảm thông rộng mở thật dễ dàng với mọi người.
- 6- Cười mỉm, cười nụ, cười ra tiếng làm khuôn mặt chúng ta dễ mến hơn.
- 7- Cười làm thư giãn các bắp thịt trên mặt, tan biến những căng thẳng.

- 8- Cười làm toàn thân được nhẹ nhàng thanh tịnh, thư thái và an lạc.
  - 9- Cười giúp ta tránh được tâm trạng cay đắng khổ đau, phản ứng kịp thời.
  - 10- Cười giúp cho tâm hồn lạnh mạnh và thêm khả năng sáng tạo mọi việc.
  - 11- Cười nhiều giúp ta biết tự kỷ có trách nhiệm và thực tế hơn.
  - 12- Cười nhiều tránh được buồn nản, dễ thành công vì tiếng cười là trí tuệ.
  - 13- Cười là khoảng cách ngắn nhất giữa hai tâm hồn, là biết nghệ thuật sống.
  - 14- Cười dễ vui theo cái vui của người khác, hoan hỉ như mình thành đạt vậy.
  - 15- Cười có thể làm tan đi nỗi bức mình, buồn phiền của người đối diện.
  - 16- Cười giúp ta vui sống hiện tại, quên hết quá khứ và lo lắng về tương lai.
  - 17- Cười giúp ta trở về với chính mình, tức là thực sự trở về đời sống mới.
  - 18- Cười có nhiều lợi ích cho ta về sức khỏe, tinh thần và cảm xúc tâm linh.
  - 19- Cười giúp hồn nhiên tươi sáng, có nhiều khả năng chống lại bệnh tật.
  - 20- Cười giúp các tế bào loại T trong máu tăng lên, có sức đề kháng mạnh.
  - 21- Cười làm giảm phong thấp, các khớp xương đỡ bị sưng và chống sưng.
  - 22- Cười làm giảm các chất hóc môn (cortisone) trong thận, sẽ sống khỏe hơn.
  - 23- Cười tránh được nhức đầu, đau tim, cao huyết áp và mỡ trong máu.
  - 24- Cười giúp tổng khứ các khí dơ, thêm nhiều dưỡng khí cho bộ não thông minh.
  - 25- Cười làm tăng máu, chống viêm khớp, làm con người luôn tinh táo.
  - 26- Cười tạo điều kiện cho ánh sáng nội tâm thể hiện, thấu suốt mọi sự vật.
  - 27- Cười giúp những nét phiền muộn tan biến, gương mặt trở nên tươi trẻ ra.
- (Nguồn: email bạn gửi– Không thấy đề tên tác giả)

Riêng cá nhân người viết, nụ cười số 27 là đúng nhất vì mỗi lần người viết “cười” thì mọi phiền muộn đều tan biến và cũng cảm thấy mình trẻ hơn hồi chưa cười một tí. Bạn thử đi nhé!

Bạn cũng thường nghe nói “Một nụ cười bằng mười liều thuốc bổ” vì nụ cười thường đem đến cho bạn niềm vui và hạnh phúc.

Khi nhìn một bé thơ đang ngủ, thỉnh thoảng bé nở nụ cười thật hồn nhiên theo như lời mẹ bà dạy, người ta cho rằng thế, chắc chắn bạn sẽ thấy cả một thiên đường hạnh phúc trong nụ cười của bé thơ đang ngủ trong nôi kia:

Ông lặng lẽ ngắm nụ cười của bé
Ôi! Ngây thơ, vô tội, nét hồn nhiên
Không lo âu, không một chút ưu phiền
Không vương bụi trần gian đầy tội lỗi

Không cần biết cuộc đời đầy gian dối
Trong giấc mơ bé chỉ gặp bà tiên
Dạy bé ngoan, bé giỏi, bé dịu hiền
Thương cha mẹ, thương ông bà nội ngoại

(Một Lời Cho Bé Nhỏ - Thơ Sương Lam)

«Theo quan điểm của các nhà tâm lý học, cười là một kiểu giúp mình thoải mái, nó giúp cho tinh thần sáng khoái. Cười là một phương thuốc chống lại các bệnh tâm lý như trầm cảm, buồn phiền. Hài hước và nụ cười là những vũ khí đánh tan những đau khổ tinh thần và giúp chúng ta tự bảo vệ. Cười là một quá trình tự bảo vệ: một kiểu chạy trốn khỏi những buồn phiền, lo âu. Trên thực tế, nụ cười không chỉ mang lại hiệu quả về tâm lý mà còn mang lại nhiều hiệu quả về sinh lý. Khi chúng ta cười, cơ hoành chịu những tác động co và giãn liên tục, giống như tập thể dục: phổi, vùng bụng dưới và hệ thống tim mạch.

Nghiên cứu mới nhất của trường đại học Maryland ở Mỹ đã nói rằng: cười có tác dụng phòng tránh các bệnh tim mạch, đặc biệt là nhồi máu cơ tim.

(Nguồn: sưu tầm trên internet)

Mời bạn đọc một mẫu chuyện cười vui vui của các thánh nhân ngày xưa dưới đây nhé:

Nhân Trung Dài

Một hôm, Vũ Đế nhà Hán nói với các quan:

- Ta xem trong sách tướng có câu: Người ta nhân trung dài một tấc thì sống lâu một trăm tuổi.

Đông Phương Sóc đứng bên phải cười:

Các quan bắt tội vô phép.

Đông Phương Sóc cất mũ tạ tội:

- Muôn tâu Bệ hạ, kẻ hạ thần đâu dám cười Bệ hạ, mà cười cái ông Bành Tô mặt dài mà thôi.

Vua hỏi:

- Sao lại cười ông Bành Tô?

Đông Phương Sóc thưa:

- Tục truyền ông Bành Tô sống tám trăm năm. Nếu quả thực câu trong sách tướng mà Bệ hạ nói là đúng, thì nhân trung của ông ấy phải dài đến tám tấc, thì mặt ông dễ thương phải cao đến một trượng.

Vũ Đế nghe nói, bật cười, tha tội cho ông.

Sử Ký

Mời bạn đọc thêm một nụ cười rất bình dân, tự nhiên trong đời sống bình thường của chúng ta:

Thở ra hít vào

Trăm năm trong cõi người ta

Ai ai cũng phải thở ra hít vào

Trăm năm trong cõi người nào

Ai ai cũng phải hít vào thở ra

Xa xa như ở nước Nga

Người ta còn phải hít vào thở ra

Gần gần như ở nước Lào
Người ta cũng phải hít vào thở ra
Nói chung trong cõi người ta
Ai ai cũng phải thở ra hít vào
(Nguồn: internet)

Trong các báo, tạp chí, tập san, internet thế nào cũng có một vài câu chuyện cười ngắn ngắn để bạn đọc cảm thấy vui vui một tí khi đọc xong những bài viết chuyên đề, khó hiểu, phức tạp.
Mời bạn đọc hai mẫu chuyện cười ngắn ngắn dưới đây mà người viết vừa mới đọc được trong internet

Thiên Đàng Hay Địa Ngục

Có một anh chàng say xỉn kia bị tai nạn xe hơi, được chở vô nhà thương, khi tỉnh dậy, anh ta nói:

-Thiên đàng hay địa ngục đây

Cô vợ là mừng quá reo lên:

-Anh tỉnh dậy rồi hả, em nè, em nè

Bỗng anh ta liền thở dài:

-Lại địa ngục rồi

Việc của ai?

Một đôi vợ chồng nông dân đang bàn bạc.

Vợ: "Này ông, con bé Tư sinh con rồi!"

Chồng: "Đó là việc của nó".

Vợ: "Nhưng nó bảo đó là con ông".

Chồng: "Đó là việc của tôi".

Vợ: "Bây giờ tôi phải làm thế nào?"

Chồng: "Đó là việc của bà".

(Nguồn: Sưu tầm trên internet)

Là Phật tử, chúng ta ai ai cũng nhớ đến nụ cười của Ngài Ca Diếp qua mẫu chuyện Thiên Niêm Hoa Vi Tiếu dưới đây:

Niêm Hoa Vi Tiếu

Trải dài dòng truyền thừa từ Phật Thích Ca xuống tới Huệ Năng là 33 vị. Sơ tổ là Ngài Ca Diếp nhị tổ là Ngài A Nan . . . đến Bồ Đề Đạt Ma là tổ thứ 28, tiếp nối chánh pháp Bồ Đề Đạt Ma đến Trung Hoa coi như tổ thứ nhất ở Trung Hoa và truyền đến Huệ Năng là vị tổ thứ 33 và cũng từ đây chánh pháp được các vị đạo hạnh chân tu phát triển ra nhiều dòng truyền thừa khác về sau.

Dòng truyền thừa ‘ Niêm hoa vi tiếu ‘

Tại hội Linh Sơn, Đức Phật cầm một hoa sen đưa ra trước đại chúng xem, toàn thể đại chúng không một ai hiểu ý gì, tất cả đều lặng thinh, trừ Ngài Ca Diếp(Kasyapa) mỉm cười.

Phật bảo này Ca Diếp : « Ta có chánh pháp màu nhiệm, không dùng văn tự là giáo lý truyền riêng, vậy người cẩn thận gìn giữ chánh pháp này, và sau sẽ truyền lại cho A Nan chớ cho đoạt tuyệt ».

(Nguồn: Trích trong Đạo Phật Ngày Nay)

Người viết ưa cười và hay viết chữ “Smile” trong các email hay trong các bài viết nên được bạn bè thương mến tặng cho một danh hiệu là “Sương Lam Sì Mai”. Kể cũng vui vui. Smile!
Chúc các bạn một ngày vui, nhiều sức khỏe và mọi sự an lành đến với các bạn.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Hình ảnh và tài liệu sưu tầm trên internet, qua email bạn gửi-MCTN 238-ORTB 639-81514)

Mời quý anh chị em Youtube dưới đây cho vui vui cuộc đời một tí nhé.

Baby Gangnam Style (Official Video)

https://www.youtube.com/watch?v=mP1DPTY4Y7o&feature=em-share_video_user--

Sương Lam

DÁM SAO?

Nè cô nàng cứng rắn:

Sao mà dễ mềm lòng?

Chưa biết đục hay trong

Dám neo thuyền ghé bến?

Á Nghi, 12-8-2014

BỊ CẶP ĐÔI

Ngại ngần, hai đứa ngập ngừng

Bạn bè phá phách, xem chừng khó qua

Nói gì chúng cũng chẳng tha

Ghép qua, ghé lại mà ra cuộc tình.

Á Nghi, 16-8-2014

TRỞ VỀ NÀO THẤY NGƯỜI XƯA

(Viết sau khi đọc bài : " Hai mươi sáu năm nơi này vẫn đợi" của nhà thơ Chu Vương Miện)

Trở về lỡ chuyến đò đưa

Bến sông năm cũ, người xưa đâu rồi ?

Ghe nào ghé bến Rạch Ròi

Làm ơn chuyển hộ lời tôi nhắn người

Từ ngày dâu biển đổi đời

Lênh đênh sóng dập nổi trôi mấy lần

Xứ người nào có mùa Xuân

CÒN TUẦN LỄ KẾ TIẾP?

Tuần đầu nhớ thấu tim gan

Tuần sau trí óc hỏi han: làm gì?

Hai tuần hóa đại, hóa si

Sao Cô Nương ác làm chi quá chừng?

Tưởng sao, nào chỉ hai tuần

Nhớ em mấy nữa kẻ thuận tương tư?

Làm gì thêm nữa Tiểu Thư?

Đọc thơ tình tỏ: ninh như chữ ư?

Loanh quanh chỉ thấy vàng trắng lối thê.

*Hăm lăm năm, tôi trở về
Người xưa đâu vắng! trắng thê còn đây
Dòng sông Ngã Bảy cò bay
Đầu doi Hai Miếu ai thay chiếc cầu?*

*Ví dẫu Phụng Hiệp sông sâu
Chảy qua Bảy Ngã dạ sâu bấy nhiêu
Đi hui bìm bịp kêu chiền
Chờ chi tình đó như điều đứt dây*

*Nắng phai, mây lững lơ bay
Chắc chi tình chẳng đổi thay ỡm ờ
Nhớ chi con bướm vẫn vơ
Tội cho cội cũ chờ mơ lá về*

*Lang thang qua những bờ đê
Người xưa biên biệt tình quê đậm đà
Ngoài trời gió lạnh, đường xa
Vào chùa lễ Phật nhấp trà Quan Âm*
Kiều Mộng Hà

VU LAN BUỒN

(Cảm tác nhân đọc: “ÁO TRẮNG TRƯỜNG XƯA” của Huy Linh)

*Nắng chiều hui hắt nhớ thương
Mẹ già xa lắc, ai tường lòng con?
Trông con, Mẹ chắc mỗi mòn?
Bao nhiêu bết tắc, biết còn gặp nhau?*
Ý Nga, 15-8-2014

CHO ĐẾN HẾT ĐỜI

Chúng ta ở thê đôi nghịch

Làm cao, Con Nít đã nu
Tội cho Người Lớn, hình như: thấp hoài!
Á Nghi, 16-8-2014

MAI GẶP SAO DÁM CHÀO?

Tại sao em bồi rồi?
Cớ chi em thẹn thùng?
Để anh về, đêm tối
Cũng lây bệnh ngưng ngưng!

Thư tình anh đã trao
Không làm sao lấy lại
Mai gặp hồng dám chào
Chao ơi là e ngại!

Tại anh hay tại ai?
Mà anh hóa khờ dại?
Không kịch sĩ đại tài
Biết làm gì một, mai?
Á Nghi, 16-8-2014

CON THUỘC BÀI CHƯA?

*

Tưởng nhớ Ba và những ngày ở Sài Gòn:
không cả giấy nháp để học toán với Ba
(sau khi nhà bị cháy vì VC pháo kích năm
1968)

*

Lớp nào, ngồi cũng bàn đầu
Nên con đi học: nghèo, giàu đều siêng
Tháng nào Ba cũng nhắc: “*Chuyên!*
Không chuyên không được!” Uy quyền
Thầy, Cô.

Thương cho mấy đứa học trò
Bàn đầu rất khổ! Âu lo đủ điều

Thù địch rõ ràng phân chia
Quốc gia, cộng sản: khác kìa!
Không thể bắt tay thân ái.
Ý Nga, 15-8-2014.

NHÂN CÁCH

Cạnh tranh cần tính chính đáng
Trùng trị đích đáng tà gian
Một khi phước, đức lưỡng toàn
Nhân cách như ngọn đuốc sáng!
Ý Nga, 15-8-2014.

TỰ ĐẠO

Tinh, tiền, công việc, lợi, quyền...
Tham lam muốn hết mà thiên sao yên?
Không gì đáng phải ngạc nhiên
Khi mi tẩu hỏa khủng điên khóc hoài!
Ý Nga, 15-8-2014

NHỮNG NGÔI MỘ BỊ BỎ QUÊN

(Cảm xúc từ bài viết 36 ngôi mộ lính Việt Nam
Cộng Hoà
bị bỏ quên ở Cổ Thành, Quảng Trị).

Sau cuộc chiến bao người lính gục ngã,
Những ngôi mộ chôn cất ở nghĩa trang,
Những ngôi mộ trải qua bóng thời gian,
Bị hoang phế chìm dần vào quên lãng..

Người lính Việt Nam Cộng Hoà nằm xuống,
Từ những địa danh, những chiến trường xưa,
Người lính qua những trận thắng, trận thua,
Trận cuối cùng đã đền xong nợ nước.

Bị kêu lên bằng cũng nhiều,
Nhỏ con phải học, dám liều với ai?
Ra đời, nhỏ: vẫn khổ hoài
Người ta bước một, mình dài cả trăm!

Học bài: ngày trước con chăm
Ngày sau tự hỏi: thặng trầm, dở hay?
Không Ba kiểm soát mỗi ngày
Cùng ai con sẽ học này, khoe kia?
Ý Nga, 15-8-2014

BỆ DỪA QUÊ CHA

Bệ dừa theo gió đong đưa
Theo tôi bốn bề vẫn chưa quên Nhà
Dừa xanh rử bóng hiền hòa
Tô bờ biển vắng muọt mà nét Quê
Chân đi, hồn vẫn ủ ê
Ngày đi hẹn ước, ngày về còn xa.
Ý Nga, 15-8-2014

TỰ TRÓI!

Tìm điều gì hợp, sau tan?
Sao không chân thành xin lỗi?
Sao không thả người hàm oan,
Giải oan cho người vô tội?

Thảm thê đi tìm hân hoan
Bao giờ vượt qua tăm tối?
Kìa ai trốn chạy thế gian
Đi tìm “ánh sáng cứu rỗi”!
Ý Nga, 14-8-2014

**“THIÊN ĐÀNG” ĐÃ THẤY!
ĐỊA NGỤC RA SAO?**

Những ngôi mộ không có người thăm viếng,
Thời cuộc phân ly hoàn cảnh từng người,
Cha mẹ không còn, đồng đội một nơi,
Vợ con, anh em mỗi người một ngã

Những ngôi mộ ở Cỏ Thành Quảng Trị,
36 vong hồn phiêu dạt nơi đâu ?
Mỗi rằm tháng bảy miền Trung mưa nhiều,
Ai cúng cô hồn cho hồn tử sĩ ?

Có mộ bị lún, tấm bia sụp đổ,
Dòng chữ mịt mờ cùng với nắng mưa,
Có mộ chìm trong đất cát hoang vu,
Ai nhớ ai quên. Dòng đời vẫn chảy.

Có những ngôi mộ còn ghi tên tuổi,
Ghi số quân như số mệnh đời người,
Ghi ngày sinh ngày tử trận nơi này,
Tên cha mẹ, tên vợ con thân thiết.

Hồn tử sĩ với mồ hoang mả lạnh,
Cỏ, gai mọc cao che khuất như rừng,
Là người lính một thời trong chiến tranh,
Người lính đã hi sinh bao tình cảm.

Là con, là cha, là chồng thân mến,
Là người tình để lại bao luyến thương,
Cuộc đời bể dâu, hai cõi âm dương,
Người lính nằm đây, người thân biên biệt.

Cầu mong sao hồn tử sĩ siêu thoát,
Thảnh thơi như mây gió bốn phương trời,
Biết đâu người thân anh vẫn ngậm ngùi,
Mỗi khi nhớ đến một người đã khuất.

Mấy chục năm qua. Đời là giấc mộng.,
Cầu mong sao giấc mộng bớt lẽ loi,
Mong có ngày người thân tìm đến nơi

Cuối đường hầm, không ánh sáng
Việt Cộng đưa dân về đâu?
“Thiên đàng”? Hang sâu, hố thăm!
Địa ngục: khổ hơn thế nào?
Ý Nga, 14-8-2014

TRÍ THỨC KHÔNG BẰNG TRI THỨC

Trí thức con người giới hạn
Phải học mới thấy “càn khôn”*
Ôm vòng Kim Cô Vô Sản
Làm được việc gì ra hồn?

Nếu không sử học, văn ôn
Anh hùng đem ra đùa bỡn
Ca tụng kẻ bán giang sơn
Trí thức thua loài hèn ươn!

Ý Nga-Thế Vinh, 14-8-2014
*Càn khôn: trời đất

CHÍNH NGHĨA QUỐC GIA

Chính nghĩa đâu như giáo điều:
Nhồi sọ toàn những vòng vèo,
Miệng lưỡi “đỏ” tanh, dẻo quẹo,
Ồn ào như bìm bịp kêu!

Cộng sản xây dựng bao nhiêu?
Toàn là tác hại đảo chiều!
Thi đua? “Công trình đập đổ”
Xô dân vào chốn đói nghèo!

Ngôi mộ hoang sẽ âm tình hương khói.

Nguyễn Thị Thanh Dương.
(August, 10, 2014)

THÙNG RỒNG KÊU TO

Không ai muốn gần gũi
Bên những người hung hăng
Vừa ích kỷ, tự phụ
Vừa bất tín, kiêu căng.

Đã phi nhân, dốt nát,
Còn lên mặt thầy đời
Sự học như hạt cát
Dám lên mặt biển khơi?

Người chỉ yêu chính mình
Anh em? Không nghĩ đến!
Mặc ai tử, người sinh
Mai về đâu bờ bên?

Còn mồm hô, miệng hét
Khích bác cả đàn anh
Thảo nào ai cũng ghét!
Hèn chi lắm người khinh!
Ý Nga, 14-8-2014.

ĂN MIẾNG TRẢ MIẾNG

Kiêu căng “thủ trưởng” tự hào:
“-Thông minh như Cầu ai nào bằng ta!
Tụi bây rõ khi một nhà
Ăn gì ngu thế?” Khề khà trên người.

-Thưa Ngài Tham Những Khôn ơi

Ông Lê Văn Minh HQ21 với Cờ Vàng
trên đỉnh núi Fuji, Nhật 11.07.2014
(Hình: Lê văn Minh)

Chính nghĩa ai cũng nâng niu
Quyết liều xả thân bảo vệ
Bằng tấm lòng đã tin yêu
Dưới lá Cờ Vàng ngạo nghễ.

Dù người mạnh khỏe hay yếu,
Dù no nê hay đói meo:
Không phải là một khẩu hiệu
Mà ai ai cũng tuân theo!
Ý Nga, 14-8-2014

Chúng tôi ăn chuối suốt đời! Ngu chi?

Còn Ngài Cầu Khuyến ăn gì?

Ý Nga-Thế Vinh, 12-8-2014